

בעניין:

1. [REDACTED]

2. הוועד הציבורי נגד עינויים בישראל (ע"ר)

ע"י עו"ד מאיסא אבו סאלח- אבו עכר ו/או באנה
שוגרי- בדארנה ו/או נביל דכואר ו/או אירית בלאס
ו/או מייסא ארשיד ו/או אנו לוסקי ;
מהוועד הציבורי נגד עינויים בישראל
ת.ד. 4634 ירושלים 91046
טל: 02-6429825 פקס: 02-6432847

העותרים

- נגד -

1. היועץ המשפטי לממשלה
2. היחידה לחקירות סוהרים
3. מבקר המשרד לביטחון פנים
באמצעות ב"כ מפרקליטות המדינה
רח' סלאח אלדין 29, ירושלים
4. חוקרי העותרת בשירות הביטחון הכללי
(באמצעות פרקליטות המדינה)
5. סוהרים שהיו אחראים לכליאתה של העותרת
(באמצעות מבקר המשרד לביטחון פנים)

המשיבים

עתירה למתן צו על תנאי

בית המשפט הנכבד מתבקש להוציא מלפניו צו על תנאי, המופנה אל המשיבים 1-3 והמורה להם להתייצב וליתן טעם, כדלקמן:

1. מדוע לא יפעיל המשיב מס' 1 את סמכותו, כמתחייב עפ"י סעיף 1049.1(א) לפקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971, ויורה למחלקה לחקירת שוטרים (להלן: "מח"ש") לפתוח בחקירה פלילית נגד חוקרי שרות הביטחון הכללי (להלן: "שב"כ"), המשיבים 4, המעורבים בחקירתה של העותרת, [REDACTED] (להלן: "העותרת"), בדבר חשדות כבדים לשימוש בעינויים ו/או ו/או ביחס אכזרי ובלתי אנושי כלפיה (להלן: "התעללות") לרבות עבירות לכאורה על חוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. מדוע לא תחקור המשיבה מס' 2 את תלונת העותרת כנגד המשיבים מס' 5 בגין תקיפה ויחס משפיל ובלתי אנושי שהופנו כנגדה בעת שהיתה עצורה בבית המעצר מגרש הרוסים.

בקשה לקיום דיון דחוף

3. עתירה זו עניינה בחובתו של המשיב להורות למחלקה לחקירת שוטרים לפתוח בחקירה פלילית נגד חוקרי שירות הביטחון הכללי בדבר חשדות כבדים לשימוש בעינויים ו/או בהתעללות כלפי העותרת עת מעצרה בבית המעצר "מגרש הרוסים".
4. המעשים הפליליים, עליהם מבוססת תלונתה של העותרת למשיב, התרחשו בחודש אפריל לשנת 2010. על אף פי כן, וחרף בקשותיה החוזרות והנשנות של העותרת, נכון ליום הגשת עתירה זו, טרם זכתה תלונתה למענה ענייני והולם, וזאת כשנה ושמונה חודשים לאחר התרחשותם של המעשים הפליליים.
5. ככל שחולף הזמן, ובמיוחד לאור הזמן הרב שחלף מאז התרחשות האירועים נשוא התלונה, תפחת היכולת לניהול חקירה יעילה, מקיפה ממצה שתכלול איסוף נתונים וראיות וחקירת חשודים ועדים.
6. יתרה מזאת, הימנעות מפתיחה בחקירה פלילית מהווה הפרה בוטה של חובת החקירה המוטלת על המשיב על פי דין ופוגעת קשות באינטרס הציבורי להגיע לחקר האמת ובזכותה של העותרת לקבלת סעד.
7. לאור האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לקיים דיון דחוף בעתירה.

ואלה נימוקי העתירה:

העובדות הרלוונטיות לעתירה

א. הצדדים

8. העותרת מס' 1 (להלן: "העותרת"), [REDACTED], [REDACTED].
9. העותר מס' 2 (להלן: "הועד"), הוועד הציבורי נגד עינויים בישראל, הינו עמותה ציבורית רשומה בישראל שעיקר עיסוקו במאבק משפטי וציבורי נגד עינויים ובהגנה על זכויותיהם של עצורים ונחקרים.
10. המשיב מס' 1 (להלן: "המשיב") הינו אחראי על מערכת אכיפת החוק הפלילי, ובין היתר, מוסמך לפי סעיף 1ט49.1(א) לפקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971, להורות למח"ש לפתוח בחקירה פלילית כנגד חוקרי השב"כ בדבר חשד לביצוע עבירה במסגרת מילוי תפקידם.
11. המשיב מס' 2 (להלן: "יאח"ס") היא היחידה האחראית לחקירת חשד לביצוע עבירות פליליות תוך ביצוע תפקידם של סוהרים.

ב. התשתית העובדתית לביסוס התלונה

12. ביום [REDACTED] סמוך לשעה 17:00, נעצרה העותרת [REDACTED] כעבור כשלוש שעות של עיכוב במחסום הועברה העותרת לתחנת משטרת [REDACTED] בירושלים באמצעות גיפ צבאי בליווי החיילת. העברתה הייתה ללא שהובהר לה לאן פניה מועדות ובגין מה היא מעוכבת. את שם התחנה היא גילתה בדיעבד מבא כוחה. בתחנה זו הוכנסה המתלוננת לחדר שוטר חוקר שהודיע לה בשלב מסויים כי היא עצורה, וכבל את ידיה באזיקי מתכת מלפנים. משם הועברה העותרת לתחנת משטרת [REDACTED] שם הוכנסה לחדר חקירות בו נחקרה בידי שוטר והודע לה שהיא עצורה למשך 24 שעות. עם צאתה מחדר השוטר פגשה המתלוננת בעו"ד [REDACTED] למשך מספר דקות בלבד, ומשם הועברה לבית המעצר [REDACTED] בירושלים.
13. העותרת סובלת [REDACTED] והיא זקוקה לאוכל מסוים ומים מינרלים. בקשותיה החוזרות ונשנות מסוהרים לספק לה מים מינרלים ואוכל לא מבושל (לחם ולבנה), לא נענו, אלא הם התעקשו לספק לה את התפריט הרגיל המוצע לכל אסיר. רק מספר ימים לפני שנפגשה עם עו"ד מהוועד הציבורי נגד עינויים, ביום 06.05.2010 החלו הסוהרים לספק לה מים מינרלים על חשבונה.
14. עם הגעת העותרת [REDACTED] הוכנסה לחדר החקירות של השב"כ ונחקרה במשך 29 ימים בחשד [REDACTED].

15. העותרת הוכנסה לחדר החקירות, סוהר השיב אותה על כסא לא נוח וכבל את ידיה באזיקים באופן שהיטה את ידיה מאחורי גבה כאשר שרשרת באורך 20 ס"מ בערך חיברה בין האזיקים והושחלה דרך משענת הכסא. רגליה לא היו אזוקות. בתנוחה מכאיבה זו הוחזקה בין 10-19 שעות ביממה למשך שלושה ימים בעודה לבד בחדר החקירות. במהלך אותן שעות לא התאפשרה לעותרת גישה לשירותים ואף לא התאפשר לה לאכול. חוקריה הניחו את האוכל בפניה כשידיה אזוקות לאחור ויצאו מהחדר.

16. בתנוחה מכאיבה כאמור נחקרה העותרת בידי חוקר בבגדים אזרחיים שהזדהה בכינוי אך היא לא הצליחה לזכור את כינויו בשל תנאי החקירה והמעצר בהם הייתה נתונה. כעולה מזיכרון הדברים של חקירת העותרת באותה לילה היא נחקרה על ידי החוקרים המכונים [REDACTED] החוקר חקר אותה באופן ממושך עד שעה 5:00 לפנות בוקר. החקירה כללה איומים לגרש אותה ואת הוריה והכל בנוכחות חיילת.

17. סמוך לשעה 5:00 לפנות בוקר הגיע חוקר שב"כ אחר והחליף את הקודם. החוקר השני חזר על אותם איומים אך בשלב זה ידי העותרת לא היו אזוקות והחקירה נמשכה סמוך לשעה 9:00 בבוקר יום [REDACTED]. כעולה מזיכרון הדברים של חקירת העותרת מאותו יום החוקרים שחקרו אותה מכונים [REDACTED]

18. בשלב זה, הועברה העותרת לדיון בהארכת מעצרה בביהמ"ש [REDACTED]. עם סיום הדיון הוחזרה העותרת חזרה לחדר חקירות השב"כ ב" [REDACTED]. גם חקירה זו כללה איומים חוזרים במעצר ממושך, ברקבון עד מוות בתוך כותלי בית המעצר ואף איימו עליה בגירוש.

19. חוקריה של העותרת אף לעגו לכיסוי ראשה ולתפילותיה, והפחידו את כל מי שבא במגע עמה לרבות החיילות שליוו אותה. הם היו מוסרים להם שהיא מסוכנת ועשתה דברים מסוכנים ויש להיזהר ממנה הכל על מנת לבודד אותה גם מסגל בית הסוהר.

20. חוקריה של העותרת ניהלו את חקירתה בצעקות על מנת להפחידה. החוקר [REDACTED] [REDACTED] חוקריה, [REDACTED], צעקו עליה ואמרו לה "אלה החוקים שלנו, וזה לא בית שלך". העותרת אף תיארה, כי החוקר המכונה [REDACTED] שהיה [REDACTED] והחל לצעוק בהיותה כבולה בתנוחה המכאיבה לאחור. כשניסתה העותרת להרחיק את ראשה אחורה על מנת שלא יגע בה [REDACTED] והחל לצעוק באוזנה [REDACTED] אירוע זה גרם לעותרת פחד איום ונורא, היא התקשתה בנשימתה, שכן התנהלות זו פגעה קשות בכבודה.

ביום 5.5.2010 - ניסה חוקר שב"כ המכונה [REDACTED] על [REDACTED] הכיסא לא כבולה. בתגובה ביקשה העותרת ממנו שיתרחק. היא הרימה את ידה למעלה כדי להגן על עצמה, בשל התנהגות דומה של החוקר המכונה [REDACTED] בשלב זה החזיק החוקר את ידה והחל לטלטל אותה ולצעוק שניסתה לתקוף אותו. מייד, נכנס ראש הצוות בשם [REDACTED] לחדר והודיע לעותרת, כי במידה ותנסה לפגוע במישהו הם לא יהססו להגיש תלונה נגדה. העותרת השיבה לראש הצוות, כי זכותה למנוע מהחוקר מגע פיזי עימה. עם זאת, התעקש האחרון ואמר כי "אלה החוקים שלנו" והחוקרים מחליטים כמה להתקרב לנחקר. בזכרון הדברים של חקירת העותרת מאותו יום, קרי [REDACTED] ואשר התנהלה על ידי החוקר [REDACTED] הוזכר כי " [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

העתק מזכרון הדברים מחקירת העותרת מיום [REDACTED] מצ"ב לעתירה ומסומן ע/1.

22. ביום [REDACTED] - נחקרה העותרת באופן ממושך החל משעה 6 בבוקר ועד חצות כשהייתה לרוב כבולת ידיים לאחור באופן מכאיב כמתואר לעיל. בשלב מסוים חשה העותרת בחולשה וביקשה מהחוקר המכונה [REDACTED] להיבדק בידי רופא. הוא העביר אותה לרופא בית הסוהר שנתן לה תרופה ומשם הוחזרה חזרה לחדר החקירות, בלי להתחשב במצבה הבריאותי. בשלב מסוים החליט אחד החוקרים שיש להחזירה לתא. עם הגעת העותרת לתא הקיאה דם. סוהר משך אותה באופן אלים מידיה האזוקות ארצה בכיוון למרפאת בית הסוהר, ובשל כך, החל גופה של העותרת להיחבט ברצפה באופן מכאיב. הסוהר שגרר אותה אמר: "12 שנים אני מתעסק עם אותם אנשים", וזרק אותה על רצפת מרפאת מגרש הרוסים. הרופא נתן לעותרת שתי זריקות ותרופה והשאיר אותה במרפאה להשגחה. כעבור חצי שעה הוחזרה חזרה לתא הבידוד. לא זו אף זו, כעולה מזכרון הדברים של חקירת העותרת מיום [REDACTED] היא סבלה מקוצר נשימה וכי בבדיקה עם הרופא התברר כי [REDACTED]."

23. תנאי הכליאה בהם הוחזקה העותרת הם קשים מתיאור ואף גורמים לה לאיבוד תחושת הזמן ולקשיי זיכרון נוספים. היא הוחזקה בתא בידוד בגודל של 1.5 מטר * 2 מטר, מזרן דק מאוד מונח על רצפתו. קירות התא מחוספסים באופן המקשה להישען עליהם צבעם כהה. בתא אין חלונות אך קיימת וונטה שמכניסה אוויר קר מאוד, ואור כתום חזק פועל באופן קבוע יום ולילה. בתא יש חור ברצפה (גיורה) המשמש כשירותים ומהם עולה ריח מצחין וגיוקים. מיום הגעת העותרת לבית סוהר [REDACTED] ולאורך כל תקופת החקירות היא הוחזקה בבידוד, למעט יומיים או שלושה, שבהם הוחזקה יחד עם עצורה אחרת שניסתה לפגוע בה. העותרת הודיעה לחוקריה על ניסיון העצורה לפגוע בה וביקשה להתלונן נגדה, אך הם סירבו. משלא אפשרו לה לעשות כן היא חשדה שחוקריה שלחו אותה במכוון לעשות כן. בלילות פתחו החיילות והסוהרים כאחד את אשנב התא

באופן תדיר, כמעט כל חצי שעה, דבר שמנע ממנה לישון. מזכרון הדברים של חקירת

העותרת

[REDACTED]

”

העתק מזכרון הדברים מחקירת העותרת מיום [REDACTED] מצ”ב לעתירה ומסומן ע/2.

24. העותרת התלוננה בהארכת מעצרה השנייה ביום [REDACTED] בפני כב' השופט [REDACTED]

[REDACTED] נגד תנאי חקירתה ומעצרה לרבות אי סיפוק של תרופות, קירבה גופנית והסתייגותה מהתנהגות זו, לעג לכסוי הראש והתפילה שלה, החזרתה לחקירה כמה שעות אחרי שהקיאה דם, חקירה לשעות ארוכות גם אחרי הקיאה דם, גרירתה על הרצפה כשהיא מנוטרלת כוחות, אי סיפוק אוכל מתאים במיוחד לאור כך שהיא סובלת מבעיות בקיבה, אי סיפוק מים מינרליים גם כשביקשה לקנות זאת מכספה הפרטי. כב' השופט [REDACTED] כתב בהחלטתו מאותו יום ” [REDACTED]

”

העתק מפרוטוקול הארכת מעצר מצ”ב לעתירה ומסומן כנספח ע/3.

25. העותרת התלוננה על יחס משפיל מצד חוקריה לאורך כל חקירתה. יחס זה התבטא בלעג

וביזיון והשפלה ושימוש לרעה בנורמות חברתיות הנהוגות בחברתה של העותרת. בזכרון הדברים מחקירת העותרת מיום [REDACTED] הוזכר כי ” [REDACTED]

[REDACTED]

”

העתק מזכרון הדברים מחקירת העותרת מיום [REDACTED] מצ”ב לעתירה ומסומן ע/4.

26. היחס הבלתי חוקי אל העותרת כלל אם כן:

- א. איומים ויחס משפיל, בכלל זה פגיעה ברגשותיה הדתיים;
- ב. הטרדה מינית, המתבטאת בקירבה גופנית מוגזמת של החוקרים אל העותרת [REDACTED], הכל בניגוד לרצונה ולמרות שהביעה את התנגדותה במפורש;
- ג. איזוק ותנוחת ישיבה מכאיבה משך שעות רבות של חקירה;
- ד. אי אספקת תרופות ואוכל התואם את מצבה הבריאותי, אשר הביאו להתדרדרות קשה במצבה הרפואי עד שהקיאה דם;
- ה. הפעלת כח ותקיפת העותרת: גרירתה באזיקים לעבר המרפאה והשלכתה על הרצפה;

ו. תנאי מעצר קשים, בלתי סבירים ומשפילים העולים כדי יחס בלתי אנושי ומשפיל, לרבות מניעת שינה.

להשלמת התמונה יצויין כי ביום 10.01.2012 במסגרת הסדר טיעון
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
גזר הדין מצ"ב לעתירה ומסומן ע/5.

ג. תלונות העותרת ומיצוי הליכים

27. ביום 19.05.2010 הגישה העותרת תלונה אשר הופנתה ליועץ המשפטי לממשלה ולראש היחידה הארצית לחקירת סוהרים (להלן: "יאח"ס), בגין תקיפתה, באופן שגרם להיזקקותה לקבלת טיפול רפואי. זאת במהלך החזקתה במתקן חקירות שב"כ ש"במגרש הרוסים" בירושלים. התלונה הוגשה גם לראש יאח"ס כיוון שדרשה חקירת מעורבותם של סוהרים בתקיפתה ובאיזוקה המכאיב.
העתק מהתלונה מצ"ב לעתירה ומסומן כנספח ע/6.

28. ביום 3.6.10 התקבלה במשרדי הועד תשובה מלשכת המשיב כי התלונה הועברה לטיפול של הממונה על המבת"ן. מאז ועד רגע כתיבת שורות אלו, משך שנה וחצי, לא התקבל כל מענה ענייני מטעם הממונה על המבת"ן.
העתק מהתשובה של היועמ"ש מיום 03.06.2010 מצ"ב לעתירה ומסומן כנספח ע/7.

29. המבת"ן או מי מטעמו נפגש עם העותרת עוד בהיותה במעצר, בסמוך לאחר הגשת התלונה, אולם גם בעקבות מפגש זה לא ניתנה כל תשובה עניינית לתלונה.

30. במקביל, ביום 14.6.10 התקבלה במשרדי הועד תשובה מסגן ראש יחידת יאח"ס, כי "לאחר עיון מעמיק במסמך מצא ראש יאח"ס כי עיקרי האמור בו אינם בתחום טיפולה של היחידה לחקירות סוהרים כי אם גופים אחרים. התלונה תועבר על ידינו למח"ש, מבת"ן, קצינת רפואה ראשית בשב"ס והיחידה לתלונות ציבור במשרד לביטחון פנים" (ההדגשה לא במקור). כן נמסר, כי במידה ובמהלך בירור היחידה לתלונות ציבור במשרד לביטחון פנים יעלה חשד לביצוע עבירה פלילית ע"י סוהר יש להעביר ליאח"ס חזרה את התלונה דגן להמשך טיפול.
העתק מהתשובה של ראש יחידת יאח"ס מיום 14.06.2010 מצ"ב לעתירה ומסומן כנספח ע/8.

31. ביום 04.08.2010 שלחה עו"ד סמאח אלח'טיב – איוב מכתב למשיב מס' 1 וליאח"ס המשיבה מס' 2 אליו צורפו מסמכים מתיקה הרפואי של העותרת משב"ס, המאששים את תלונתה, **הראשון** - דו"ח חבלה של מחלקת רפואה בשב"ס מיום 2.5.10 בשעה 15:57, בו צוין, כי העותרת הופנתה ע"י סוהרי נחשון " [REDACTED] – **השני** – תעודה רפואית לעצורי אגף שב"כ מיום 3.5.10 בה צוין, כי העותרת התלוננה על " [REDACTED].

העתק מהמכתב של הוועד מיום 04.08.2010 מצ"ב לעתירה ומסומן כנספח ע/9.

32. בתאריך 05.10.2011 נפגשו נציגי העותר מס' 2 עם עו"ד דן אלדד, הממונה על המבת"ן, לצורך דיון בטיפול בתלונות על ידו. בין היתר הועלה בפגישה נושא תלונתה של העותרת, אשר ההכרעה בעניינה מתעכבת באופן בלתי סביר, ועו"ד אלדד אישר כי טרם נתקבלה החלטה בעניין תלונתה של העותרת.

טיפול בתלונה על ידי מח"ש

33. ביום 12.7.10 נמסרה למשרדי הוועד הודעה בכתב ממח"ש בה צוין, כי התלונה שבנדון לא נחקרה הואיל והיא אינה נופלת במסגרת טיפול המחלקה, ככל שהיא "מוסמכת לחקור חשדות הנוגעות לביצוע עבירות פליליות בלבד, שבוצעו ע"י איש משטרה או מתנדבי משמר אזרחי (משא"ז), שעונשן המירבי הינו מעל שנת מאסר". על כן, נמסר כי הועברה התלונה לטיפול היחידה לתלונות ציבור במשטרת ישראל.

העתק מהודעת מח"ש מיום 12.07.2010 מצ"ב לעתירה ומסומנת כנספח ע/10.

34. מיד עם קבלת תשובת מח"ש במשרדי הוועד, פעלה עו"ד מטעם הוועד, עו"ד סמאח אלח'טיב – איוב, לבקש תיק החקירה לעיון. ביום 18.07.2010 התקבל במשרדי הוועד מכתב ממח"ש שלפיו הם מודיעים כי "**החומרים היחידים המצויים בתיק מח"ש שנפתח בעקבות תלונת מרשך שבנדון הם המכתבים ששלחת ומכתבנו אליך מיום 08.07.2010, חומרים שמצויים בידיך זה מכבר**". (ההדגשה אינה במקור).

העתק מהבקשה לעיון בתיק החקירה מצ"ב לעתירה ומסומנת כנספח ע/11.

העתק ממכתב התשובה של מח"ש מיום 18.07.2010 מצ"ב לעתירה ומסומנת כנספח ע/12.

35. בעקבות התשובה הנ"ל, ביום 03.08.2010 הוגש ערר על החלטת מח"ש לא לפתוח בחקירה פלילית וגניזת התלונה של העותרת, וזאת בהתאם להוראות סעיף 64 **לחוק סדר הדין הפלילי** [נוסח משולב], תשמ"ב – 1982 (להלן: "החוק"). באותו כתב ערר הודיעה עו"ד סמאח אלח'טיב – איוב כי התקבל תיקה הרפואי של העותרת משב"ס שחלק ממסמכיו מאשש את תלונתה של העותרת.

העתק מהערר על החלטת מח"ש מצ"ב לעתירה ומסומן כנספח ע/13.

כאמור, בד בבד עם הגשת הערר שלחה עו"ד סמאח אלחיטיב – איוב מכתב למשיב מס' 1 וליאח"ס המשיבה מס' 2 שבו היא מעדכנת כי לאחרונה התקבל תיקה הרפואי של העותרת משב"ס, שמעיון בתוכו מעלה מסמכים אשר מאששים את תלונתה.

36. ביום 22.08.2010 התקבל במשרדי הוועד מכתב מפרקליטות המדינה שבו הם מודיעים כי קיבלו את הערר והוא ידון על ידי המשיב יחד עם החומר וההמלצה של הגורם שהחליט שלא לחקור או להעמיד לדין.
העתק ממכתב הפרקליטות מיום 22.08.2010 מצ"ב לעתירה ומסומן כנספח ע/14.

37. לאחר מכתב תזכורת שנשלח ביום 27.4.11, התקבלה ביום 18.05.2011 במשרדי הוועד החלטת פרקליטות המדינה על דחיית הערר. הנימוק של הדחייה הוא כי "תלונת מרשתך עניינה אירוע מיום 22.04.2010. עיון בתוכן התלונה העלה כי עיקרה טענותיה נוגעות למהלך חקירתה על ידי חוקרי השב"כ בחשד לפעילות בארגון לא חוקי. **בחנית טענות מסוג זה אינן בסמכות מח"ש אלא בסמכות מבת"ן, אליו הועבר הטיפול בעניין.** טענות מרשתך ביחס לאנשי משטרה, נבחנו, ונמצא כי הן אינן מתאימות להתברר במסגרת חקירה פלילית, כי אם ביחידה לתלונות הציבור במשטרת ישראל (ית"צ), לשם אכן הועברה התלונה ומטעמים תיענה במישרין". (ההדגשה אינה במקור).
העתק מתגובת הפרקליטות מיום 18.05.2011 מצ"ב לעתירה ומסומן כנספח ע/15.

טיפול על ידי המבת"ן

38. כאמור לעיל למרות שבדיקת התלונה של העותרת על ידי המבת"ן החל כבר לפני כשנה וחצי, למרות שהמבת"ן או מי מטעמו נפגש עם העותרת בסמוך לכך, ולמרות שהועברו למשיב 1 ובאמצעותו למבת"ן המסמכים הרפואיים ביחס לעותרת עוד בחודש אוגוסט 2010, טרם התקבלה תשובה עניינית לתלונתה של העותרת.

טיפול על ידי היחידה לתלונות הציבור במשטרת ישראל

39. כדי להשלים את התמונה יש לציין כי ביום 03.08.2010 התקבל במשרדי הוועד מכתב מהיחידה לתלונות הציבור במשטרת ישראל לפיו הנושא הועבר לטיפול של קצינת תלונות הציבור במחוז ירושלים, ומטעמה יתקבל מענה.
העתק ממכתב היחידה לתלונות הציבור מיום 03.08.2010 מצ"ב לעתירה ומסומן כנספח ע/16.

40. ביום 12.09.2010 התקבל במשרדי הוועד מכתב מהיחידה לתלונות הציבור במשטרת ישראל שבו הם מודיעים כי לא מצאו מקום להמשך טיפול מאחר **והתלונה אינה מלינה על התנהגות אנשי משטרה, אלא גורמים אחרים.**

העתק ממכתב היחידה לתלונות הציבור מיום 12.09.2010 מצ"ב לעתירה ומסומן כנספח ע/17.

טיפול על ידי לשכת מבקר המשרד לביטחון הפנים

41. ביום 18.10.2010 התקבל במשרדי הוועד מכתב מפורט מלשכת מבקר המשרד לביטחון הפנים שבו הם מודיעים, בין היתר, כי טענות העותרת המופנות כלפי התנהלות בימ"ר ירושלים אינן עולות בקנה אחד עם תוצאות הבדיקה לכן הוחלט על סיום הטיפול בתלונה. ממצאי הבדיקה של המבקר סותרים את התיעוד הרפואי בעניין העותרת אשר מעיד על הפעלת אלימות- המגיעה לכדי תקיפה כלפיה.
העתק ממכתב לשכת מבקר המשרד לביטחון פנים מיום 18.10.2010 מצ"ב לעתירה ומסומן כנספח ע/18.

ד. טענות העותרת

טיפול המשיבים בתלונות העותרת

42. כאמור לעיל העותרת התלוננה על איומים ויחס אכזרי, הפעלת אלימות גופנית ונפשית, הטרדה מינית, מניעת שינה, פגיעה בכבודה על ידי חוקריה מאנשי השב"כ, וכן התלוננה על תקיפה ואיזוק מכאיב מצד הסוהרים.

43. תלונתה של העותרת מופנית כנגד חוקרי השב"כ וכנגד סוהרים במתקן המעצר [REDACTED]. התלונה כנגד חוקרי השב"כ טרם נענתה וטרם קיבלה כל יחס ענייני חוץ ממכתב כללי, כאמור לעיל, שמעביר את החקירה למבתי"ן. תלונתה של העותרת נגד הסוהרים הועברה שלא כדין מהיחידה לחקירות סוהרים אל מבקר המשרד לביטחון פנים, אשר דחה את תלונתה בניגוד לממצאים ובאופן בלתי מבוסס ובלתי סביר, מבלי שנתקיימה למעשה חקירה של התלונה.

44. וכאן עולה השאלה: אם כל הגורמים מתנערים מאחריות באופן שיטתי כאשר ישנו מסמך רפואי המעיד כאלף עדים על האלימות שהופעלה נגד העותרת על ידי אנשי שירות הביטחון הכללי והסוהרים במגרש הרוסים, מי האחראי לתקיפתה ולממצאים הרפואיים שנמצאו עליה ?

היחידה לחקירת סוהרים

45. התשובה שהתקבלה מטעם היחידה לחקירות סוהרים ולפיה " עיקרי האמור בו אינם בתחום טיפולה של היחידה לחקירות סוהרים כי אם גופים אחרים" אינה כדין ולא עולה

בקנה אחד עם הטענות שהועלו בתלונתה של העותרת שלפיהם הסוהרים ביצעו עבירות פליליות כנגדה. העותרת התלוננה על כך שבעת שהייתה חולה וחסרת כל כוח והקיאה דם, סוהר משך אותה באופן אלים מידיה האזוקות ארצה בכיוון למרפאת בית הסוהר, ובשל כך, החל גופה של העותרת להיחבט ברצפה באופן מכאיב. לאחר מכן זרק אותה על רצפת מרפאת מגרש הרוסים. התנהגות הסוהר הנ"ל מהווה עבירה פלילית של תקיפה ואפילו תקיפה בנסיבות מחמירות בהתאם להגדרתם בחוק העונשין תשל"ז-1977. המסכת העובדתית שלפיה העותרת היא חסרת ישע, כבולה, תחת מרותו של הסוהר וסובלת מבעיה בריאותית אשר מנטרלת אותה מכל כוח ואף על פי כן הסוהר מפעיל עליה כוח שלא כדין וגורם לה חבלה עולה בקנה אחד עם הגדרת תקיפה בחוק הנ"ל ומהווה עבירה פלילית.

46. לא זו אף זו, תלונת העותרת על התנהגות הסוהרים שלפיה הם פותחים את אשנב הדלת כל חצי שעה בכוונה למנוע ממנה שינה, מהווים עבירה פלילית.

47. על כן, כפי שפורט לעיל, תלונת העותרת נגד הסוהרים הייתה אמורה להיחקר על ידי היחידה לחקירת סוהרים אשר מיועדת לחקור חשד לביצוע עבירות פליליות תוך ביצוע תפקידים של סוהרים. כמפורט לעיל, המעשים שעליהם התלוננה העותרת מהווים מעשים פליליים מובהקים הנתמכים בראייה אובייקטיבית שנמצאה בתיקה הרפואי של העותרת ואשר נשלחה על ידי עו"ד מטעם העותר 2 ביום 04.08.2010 ליחידה לחקירת סוהרים מיד עם קבלתה, ואף על פי כן לא זכתה לכל מענה. העותרת תטען כי על היחידה לחקירת סוהרים, המשיבה מס' 2, הייתה מוטלת החובה לחקור את תלונתה בגין ביצוע עבירות פליליות נגדה על ידי הסוהרים ברגע שנודע להם על המעשה הנ"ל. זו אף זו, העותרת תטען כי אם תלונתה אינה מבססת חשד לביצוע עבירה פלילית על ידי הסוהרים הרי המכתב מיום 04.08.2010 עם הממצאים הרפואיים מסירה כל ספק ובעקבות מכתב זה היה עליה לפתוח בחקירה מיידית וללא כל שיהוי. העברת התלונה לגורמים אחרים אינה כדין ומהווה התנערות של המשיבה מס' 2 מסמכותה.

מבקר המשרד לביטחון פנים

48. לחלופין, תשובת מבקר המשרד לביטחון פנים לתלונת העותרת נגד יחס הסוהרים אינה סבירה ואינה עולה בקנה אחד עם הממצאים העובדתיים של התלונה. בהתאם לתשובתו של המבקר, הוא למעשה מאשר את טענתה של העותרת שמדי חצי שעה פותחים את חלון האשנב בדלת התא וכתוצאה מכך נמנעה מהעותרת שינה. טענה זו מגוחכת בלשון המעטה וסותרת את עצמה. אם הכוונה מאחורי הביקורת הוא לדאוג לשלומם של העצורים הרי הפרעה לשינתם ובעצם מניעת שינה מהם מהווה דאגה לאי שלומם של העצורים !!! אם התוצאה של הביקורת הנ"ל היא מניעת שינה מעצורים אזי אופן הביצוע של "הביקורת" הוא בלתי סביר ופוגעני. על המבקר הייתה מוטלת החובה לבדוק באחריות מי נופל אופן הביצוע של הביקורת בצורה שמנעה שינה מהעותרת, ולהבהיר שיש למצוא דרך לקיים ביקורת בתאים שלא תפריע את שינת העצורים.

49. לא זו אף זו, המבקר קבע כי התלונה אינה עולה בקנה אחד עם הממצאים. הקביעה הנ"ל מנוגדת למסמכים הרפואיים שמאשרים משיכת העותרת מהאזיקים, ומאשרים גרימת חבלה לגופה, וכלל אינו ברור איזה בדיקות נעשו אשר הובילו למסקנה של המבקר. העותרת תטען כי התשובה של המבקר אינה מפורטת די ואינה מהווה מענה הולם לטענת העותרת על ביצוע מעשה פלילי נגדה.

50. העותרת תוסיף ותטען כי תלונתה מעלה חשד לביצוע עבירה פלילית, אשר נתמכת בראייה אובייקטיבית משמעותית, על כן הייתה מוטלת החובה על המבקר להעביר בחזרה את תלונתה ליחידה לחקירת סוהרים על מנת שתחקור את המקרה לגופו של עניין.

המבת"ן

51. כאמור לעיל תלונתה על העותרת הוגשה לפני שנה ו-8 חודשים, ומלבד המכתב הכללי שלפיו התלונה הועברה לבדיקת המבת"ן טרם התקבל כל מענה מטעמו. מבלי לגרוע מכל טענה לגבי חוסר סמכותו של המבת"ן לבדוק את התלונה של העותרת, הרי הזמן שעבר מאז הגשת התלונה ועד היום ללא כל מענה אינו סביר בעליל. שיהוי במתן מענה ענייני לתלונה מחבל בסיכוייה דבר שמעניק חסינות למי שעינו ופגעו בעותרת, במיוחד לאור העובדה כי הבדיקה המתבצעת על ידי המבת"ן הינה בדיקה מקדמית האמורה לענות לשאלה אם לפתוח בחקירה או לא ואינה מהווה חקירה בפני עצמה. התשובה צריכה להינתן באופן מהיר על מנת שלא להכשיל ביצוע חקירה, וכמובן ששנה ושמונה חודשים אינן עונות על הגדרת מהיר ואף לא סביר.

52. העותרת התלוננה על הטרדה מינית מצד חוקריה שכללה התקרבות יתר לגופה [REDACTED]. נושא זה עלה בתלונה קודמת שהגישו הוועד נגד עינויים ועו"ד סמדר בן נתן בעניין חקירתה של הגב' טלי פחימה. על פי תשובתו של הממונה על המבת"ן דאז, עו"ד דודי זכריה, התלונה בעניין זה נמצאה מוצדקת והיה בכוונתו לגבש נהלים שיסדירו את הנושא הנ"ל:

"התקרבות פיזית – בעניין זה נמצא ממש בטענות המתלוננת. ממצאי המבת"ן היו כי החוקר " [REDACTED] " שחקר את המתלוננת אכן התקרב אליה פיזית. יודגש כי החוקר לא הפר אף כלל מחייב בנושא זה וכמו כן אין כל טענה בפיה של המתלוננת כי " [REDACTED] " נגע בה. כמו כן לא נמצא בסיס לחשד כי ההתקרבות נשאה אופי מיני. בנסיבות אלה לא סברתי כי יש בתלונת המתלוננת כדי לבסס טענה כלשהי נגד החוקר; יחד עם זאת בכוונתי לדון עם שב"כ ולגבש נהלים שיסדירו נושא חקירת נחקר על ידי חוקר שאינו בן מינו" (ההדגשה אינה במקור).

מתשובה זו עולה כי נושא הקרבה הפיסית של חוקרי השב"כ לנחקרת אישה עלה בעבר בשב"כ וחוקרי השב"כ היו צריכים להיות מודעים לכך שמדובר בהתנהגות פסולה שאין לעשות בה שימוש בחקירה, אף על פי נהלי השירות.

העתק מתשובת הממונה על המבט"ן לתלונתה של גב' טלי פחימה מצ"ב לעתירה ומסומן כנספח ע/19.

53. בדיקתו של המבט"ן אינה עונה על תנאי העצמאות המתחייב לגבי כל חקירה ובדיקה, כפי שיפורט להלן, וכן המבט"ן עצמו מצוי בניגוד עניינים מוסדי. כידוע, המדינה הודתה בפה מלא כי המבט"ן הינו עובד שירות ביטחון הכללי הן מבחינת שכר והן מבחינת היררכיה מוסדית. ביום 17.11.10 התפרסמה באמצעי התקשורת ידיעה ולפיה יועבר המבט"ן למשרד המשפטים, ובכך, כנטען, תוגבר עצמאותו. על פי תשובת הממונה על המבט"ן מיום 25.10.2011 לעתירה מנהלית בנושא העברת המבט"ן שהוגשה על ידי העותר 2 (עת"מ 9289-09-11 הוועד הציבורי נגד עינויים בישראל נ' הממונה על חופש המידע, משרד המשפטים), התהליך של העברת המבט"ן טרם תם ושאלות רבות לגבי ההעברה כמו הדמות שתיכהן כמבט"ן, הנהלים שעל פיהם יפעל וכו' עדיין לא הוכרעו.

העתק מתשובת הממונה על המבט"ן מצ"ב לעתירה ומסומנת כנספח ע/20.

54. העותרת תטען כי המבט"ן מצוי בניגוד עניינים מובהק ולכן הוא מנוע מלבדוק את תלונתה. כאמור לעיל המבט"ן הינו עובד שב"כ שכביכול אמור לבדוק אם התנהלות עובדי השב"כ הייתה כדן, מחד הוא מחוייב למוסד שירות הביטחון הכללי מאחר והוא שייך אליו מבחינת היררכיה ממוסדת ומאידך הוא אמור לבדוק התנהלותם ולהעביר עליהם ביקורת ואף להחליט לפתוח בחקירה פלילית. העותרת תטען כי עד אשר יועבר המבט"ן לאחריותו של משרד המשפטים הוא נמצא בניגוד עניינים ועל כן ממצאי בדיקתו פסולים, על כן היועץ המשפטי לממשלה, ובתאם לסמכות המוכנית לו על פי חוק (ראה פירוט להלן) אמור להעביר את התלונה של העותרת למחלקה לחקירת שוטרים שמוסמכת על פי חוק לדון בתלונות נגד עובדי שירות הביטחון הכללי.

55. מבלי לגרוע מהטענות לעיל, העותרת תטען כי הבדיקה המבוצעת על ידי המבט"ן אינה סבירה בעליל. הבדיקה המבוצעת הינה בדיקה מקדמית, שכביכול, אמורה לבדוק האם יש מקום לפתוח בחקירה פלילית נגד עובדי שירות הביטחון הכללי המעורבים בחקירת העותרת. העותרת תטען כי הבדיקה המקדמית אמורה לבדוק אם התלונה והטענות שמועלות בתוכה אינן מופרכות על פניו, ויש בהן כדי לבסס מעשה שמהווה עבירה פלילית ויש בה כדי להווא בסיס לפתיחה בחקירה פלילית. הבדיקה המקדמית אינה מהווה תחליף לחקירה פלילית ואינה מיועדת לבדוק את הטענות לגופו של עניין ולחקור, ועל בסיס כך להחליט אם לפתוח בחקירה פלילית או לא, כי בעצם מתייתרת החקירה הפלילית במקרה כזה. (ראה טיעון משפטי להלן).

56. מכל הסיבות המנויות לעיל, החל בעיכוב הבלתי סביר המסכל חקירה אפטיבית, עבור בניגוד העניינים, חוסר העצמאות וחוסר הסבירות שבבדיקת המבת"ן, אין מסקנות והמלצות המבת"ן והממונה על המבת"ן יכולות לשמש בסיס להחלטה של המשיב מס' 1 בעניין תלונתה של העותרת, ועל כן יש לחייב את המשיב מס' 1 להורות על פתיחה בחקירת מח"ש כמבוקש. משך הזמן הרב שעבר מרגע פתיחת ההליכים ועד היום מבלי שניתנה החלטה האם לפתוח כלל בחקירה אם לאו, זאת לצד חומרת המעשים הנטענים והראיות התומכות בגרסתה של העותרת, מצדיקים כולם כי בית המשפט הנכבד יראה בהימנעותו של המשיב מלהכריע בתלונה כדחייתה, ויבחן את סבירות הדחייה לגופו של עניין. בבג"צ 56/54 דיין נ' עריית רמת גן, פ"ד ט 1237, בעמ' 1239 נקבע לעניין זה:

"מחובתו של כל מי שממלא תפקיד ציבורי מכוח החוק, לטפל בעניין המופנה אליו במהירות וזוריזות הדרושה, ואם תוכח התרשלות או השהיה מצדו, אשר בנסיבות המקרה היא נראית כבלתי מתקבלת על הדעת לפי סדרי מינהל מתוקנים רגילים – התנהגות כזאת כמוה כסירוב בלתי מוצדק, אשר יצדיק פניה לבית משפט זה, גם מבלי שניתנה תשובת סירוב מפורשת בפה מלא".

57. גם על פי פרופ' זמיר בספרו (בעמ' 1108), מקום בו הרשות מטעמים שונים נמנעת מלהצהיר רשמית על הסירוב, עשוי בית המשפט לראות בשיהוי זה כסירוב ולבדוק לגופו של עניין את חוקיותו:

"במקרה כזה בית המשפט עשוי להתייחס אל השיהוי כאילו היה סירוב ובמקום להחזיר את העניין אל הרשות כדי שתקבל החלטת סירוב רשמית, יכול..אם העובדות הדרושות להחלטה מצויות בפניו, לבדוק את העניין לגופו ולהחליט אם הסירוב המשתמע הוא חוקי. אם בית המשפט מגיע למסקנה כי הסירוב אינו חוקי ולגוף העניין יש להיענות לבקשה, הוא יכול לצוות זאת על הרשות.... במקרים כאלה, בעיקר במקרים דחופים, אך גם במקרים שבהם ברור לבית המשפט מה החלטה הנדרשת באותו עניין, בית המשפט עשוי להחליט בעצמו לגופו של עניין."

החובה לחקור

א. מקור החובה לפתיחה בחקירה פלילית

58. סעיף 59 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מטיל חובה על המשטרה לחקור כל חשד לביצוע פשע:

"נודע למשטרה על ביצוע עבירה, אם על פי תלונה ואם בכל דרך אחרת, תפתח בחקירה; אולם בעבירה שאינה פשע רשאי קצין משטרה בדרגת פקד ומעלה להורות שלא לחקור אם היה סביר

שאינן בדבר עניין לציבור או אם הייתה רשות אחרת מוסמכת על פי דין לחקור בעבירה.

ב. חובת המשיב להורות על חקירה פלילית בתלונות נגד חוקרי שב"כ

59. המסכת העובדתית כפי שפורטה לעיל מקימה חשד כבד לביצוע עבירות פליליות נגד חסר ישע, המיוחסים לאנשי אכיפת חוק – סוהרים, חוקרי שב"כ ו/או אחרים מטעמם. עקב דיון ציבורי שהתפתח לאורך שנים בשאלת העדרם של מנגנוני ביקורת ראויים על פעילות השב"כ, נחקקו בשנים 1994 ו-2004 בהתאמה, תיקון מס' 12 ותיקון מס' 18 לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "הפקודה"). בתיקון הראשון הוסמך המשיב 1 להעביר לחקירת מח"ש תלונות על עבירות שעובדי שב"כ חשודים בביצוען במהלך חקירות שערכו או בקשר אליהן, או בקשר למי שהיה מעוכב או נתון במעצר לצורכי חקירה. התיקון השני הרחיב את סמכויות החקירה של מח"ש גם לכלל העבירות שעובדי שב"כ נחשדו בביצוען במסגרת מילוי תפקידם או בקשר אליו, ולא דווקא במהלך חקירה או בקשר אליה. זוהי לשון סעיף 1049.1(א) לפקודה, לאחר שני התיקונים:

"עבירה שעובד שרות הביטחון הכללי חשוד בביצועה במסגרת מילוי תפקידו או בקשר לתפקידו, תחקור בה המחלקה, אם החליט על כך היועץ המשפטי לממשלה."

ג. מהות החובה המוטלת על המשיב

60. כמתחייב מהוראות סעיף 59 לחוק סדר הדין הפלילי לעיל, בעבירות מסוג פשע, מוטלת על המשטרה חובה לפתוח בחקירה פלילית ללא כל שיקול דעת, אם התלונה אינה מופרכת על פניה ואם העובדות שנטענות בה מהוות עבירה פלילית. מקל וחומר, חובתו של המשיב להורות למח"ש לפתוח בחקירה פלילית נגד חוקרי שב"כ החשודים בביצוע פשע כלפי עציר הנתון למשמורתם. ודוק. החובה המוטלת על המשיב להעביר לחקירה פלילית תלונות של נחקרי שב"כ בדבר חשדות לכאורה לביצוע עבירות מסוג פשע, כגון שימוש בעינויים ו/או בהתעללות, עמדה בבסיס התיקון להוספתו של סעיף 1049 לפקודה.

ד. תכליתו החוק מחייבת עריכת חקירה עצמאית וחיצונית

61. גם התכלית החקיקתית שעמדה מאחורי תיקון הפקודה מס' 12, כאמור לעיל, הובהרה היטב בדבריו של ח"כ לשעבר דדי צוקר בזמן הדיון בכנסת, כלהלן:

"מוטב שכאשר מתעורר חשד לא יחקור הארגון את עצמו. אין שום ארגון היכול לחקור במהימנות מלאה את עצמו, והכלל תקף ונכון גם לגבי שרות הביטחון הכללי. חוקר מיומן, מוסמך, האמון מצד אחד על כללי החשאיות, אבל מצד שני גם על כללי החקירה, הוא יבצע את החקירה הזאת."

62. הן מתכליתו של החוק והן מלשונו עולה בבירור, כי המחוקק התכוון להוסיף על סמכויות החקירה של מח"ש, כיחידת חקירה עצמאית וחיזונית של שוטרים, גם סמכויות חקירה של עבירות לכאורה שמבצעים עובדי שב"כ במהלך חקירה שערכו או בקשר אליה.

ה. תלונת העותרת מבססות חשדות כבדים ותשתית ראייתית מספקת לפתיחה בחקירה

63. חובת המשיב להורות על פתיחת חקירה פלילית מקבלת משנה תוקף, לאור האופי החמור של התנהגות חוקרי השב"כ כלפי העותרת המעלה חשד כבד לשימוש בעינויים ו/או בהתעללות כלפי עצור חסר ישע ולאור הנסיבות המיוחדות האופפות התנהגות זו. יפים לעניין זה דבריה של כב' השופטת פרוקצ'יה, בבג"צ 1689/02 **יעקב נימרודי נ' היועץ המשפטי לממשלה** נו (6) 49 (2003), עמ' 52, פסקה 3 (להלן: "פרשת נימרודי").

"בהפעלת שיקול דעת ראש התביעה הכללית אם לפתוח בחקירה או בבדיקה נעשית הערכה של טיב החשדות הפליליים כנגד הנילון על רקע נסיבותיו המיוחדות של העניין, אופי העבירה המיוחסת לו, ובדיקתה על פני הדברים התשתית העובדתית הנטענת."

64. מתלונת העותרת שהוגשה למשיב, כפי שפורטה לעיל, עולים מעשים רבים המבססים חשדות כבדים, ממשיים ומהותיים לביצוען של עבירות פליליות על ידי חוקרי השב"כ. התלונות נסמכות על עדות אמינה של העותרת והמתארת בעקביות את האופן והנסיבות בהם השתמשו חוקרי השב"כ בהתעללות ובשיטות חקירה פסולות כלפיה, ונתמכות בתיעוד רפואי המצביע על קיומן של ראיות לכאורה לביצוען של עבירות אלימות כלפי העותרת ועל היזקקותה לטיפול כתוצאה מכך. העדויות אף נתמכות בתיעוד חקירתה של העותרת בזכרונות הדברים של חוקרי השב"כ, והראיות כולן תומכות האחת בשנייה שכן מהן עולה שימוש שיטתי באמצעי חקירה פסולים המגיעים לכדי עינויים.

65. החשדות הכבדים והתשתית הראייתית הלכאורית, כפי שבאו לידי ביטוי בתלונת העותרת, מקימים חובה לחקור חשד לביצוע מספר עבירות לכאורה על חוק העונשין-1977, (להלן: "חוק העונשין") בוודאי ובוודאי עבירות משמעותיות, כדלקמן: א. מהתלונות עולה, בין היתר, כי חוקרי שב"כ הושיבו את העותרת על כיסא מקובע לרצפה וכבלו ידיה מאחורי משענת הכיסא באופן שהסב לה כאבים וחקרו אותה לפרקי זמן ממושכים באופן שמנעו ממנה שינה.

ב. בחירת חוקרי השב"כ להתיישב קרוב לעותרת בהיותה אישה, ובמיוחד לאור היותה דתייה ולמרות התנגדותה. לרבות [REDACTED] מהווה הטרדה מינית ואולי אף תקיפה מינית בשל היות העותרת חסרת ישע, כבולה, ובמשמורת החוקר שהטריד אותה. צירוף כבילת הידיים דווקא לאחור, התקרבות החוקר והנחת ברכו על ירכה מהווים התגלמות ההשפלה וזילות כבוד האדם.

ג. מעשיהם של חוקרי השב"כ לעיל מעידים חד משמעית על שימוש באלימות בחקירה כלפי גופה ונפשה של העותרת דבר שנפסל בפסק דין שניתן פה אחד על ידי בית משפט נכבד זה בבג"צ 5100/94 **הוועד הציבורי נגד עינויים בישראל נ' ממשלת ישראל ואח'**, נג(4), עמ' 817 (1999) (להלן: "בג"צ העינויים"). שם נקבע, כי אסור להשתמש באלימות במהלך החקירה וכי זה גורר אחריות פלילית ומשמעתית.

ד. לא זו אף זו, ההתנהגות של חוקרי השב"כ, כמתואר בתלונה, מבססות קיומו של חשד סביר וממשי לביצוע עבירות פליליות, כלהלן: עבירה על סעיף 277 לחוק (לחץ על ידי עובד ציבור); עבירה על סעיף 382 לחוק (תקיפה בנסיבות מחמירות); עבירה על סעיף 322 לחוק (אחריות לחסר ישע); עבירה על סעיף 427 לחוק (סחיטה בכוח); עבירה על סעיף 280(1) לחוק (שימוש לרעה בכח המשרה); עבירות על סעיפים 284-285 לחוק (הפרת אימונים והפרת חובה חקוקה); שיתוף לביצוע עבירה על סעיף 380 לחוק העונשין (תקיפה הגורמת חבלה של ממש); וכן עבירה על סעיף 351 (עבירות מין במשפחה ובידי אחראי על חסר ישע). התנהלות חוקרי השב"כ אף נופלת לגדרה של הטרדה מינית כעבירה פלילית על-פי החוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998.

ו. האינטרס הציבורי מחייב פתיחה בחקירה פלילית כדי להימנע מאכיפה בררנית ומפלה

66. השמירה על שלטון החוק ועל העיקרון שכל אדם יישא באחריות על מעשים פליליים שביצע, הינו אינטרס ציבורי מובהק. לציבור יש עניין רב לא רק באכיפת החוק והעמדת עבריינים לדין אלא גם באכיפה שוויונית, כי אחרת ייפגע האמון בינו לבין מערכת אכיפת החוק.

67. ברי, כי בהתאם לתיקון בפקודת המשטרה, על אף המטרה החיובית להביא לקידומה של חקירה משמעותית ורצינית בעבירות שחוקרי שב"כ חשודים בביצוען בפועל נוצר הסדר נפרד ושונה לחוקרי השב"כ. הסדר שונה זה הוא הסדר מפלה ביחס לשוטרים שיצר מסננת נוספת במקרה של חשד שחוקר שב"כ ביצע פשע ובפועל נוצרה חסינות לחוקר שב"כ מפני חקירה ו/או אי העמדה לדין. בעוד תלונה

על עבירה ששוטר חשוד בביצועה מוגשת ישירות למח"ש, תלונה על עבירה שחוקר שב"כ חשוד בביצועה מוגשת למשיב, ורק אם יחליט תועבר לחקירת מח"ש.

68. חסימת דרכה של תלונת נחקר נגד חוקריו בדבר חשדות לביצוע עבירות כלפיו במהלך חקירתו, רק בשל האופי המיוחד של החקירה או בשל אופי תפקידו של החוקר, מהווה, כשלעצמה, שימוש מפלה בהפעלת ההליך הפלילי ועלול לפגוע באימון הציבור ברשויות התביעה:

"הפעלה ראויה של ההליך הפלילי מבוססת על אמון הציבור ברשויות התביעה, כי הם מקבלים החלטותיהם מתוך שוויון. הגשת אישומים בדרך מפלה פוגעת באמון הציבור ברשויות התביעה. פגיעה זו, קשה היא למשטר הדמוקרטי. קושי זה הוא משולש: ראשית, **שימוש מפלה בכוח התביעה פוגע בהנחות שביסוד הענקת שיקול דעת לתובע**; שנית, הפליה בהגשת אישומים פוגעת באמון שהציבור רוחש לרשויות התביעה בפרט ולרשויות שלטון בכלל, ובכך מכרסמת בעבותות המקשרים את בני החברה; שלישית, **הפעלה לא שוויונית של כוח התביעה פוגע בכוח המרתיע של המשפט הפלילי**. [הדגשה אינה במקור]

ראו: בג"צ 935/89 עו"ד אורי גנור נ' ראש הממשלה ואח', פ"די מד (2) 485 (1990), עמ' 511-512.

69. זאת ועוד, טוהר החקירה וקיומו של משפט צדק הינם מהערכים הבסיסיים שעליהם מושתת המשפט הפלילי. על כן, גבית עדויות והודאות בחקירה תחת לחץ ועל ידי שימוש באמצעים פסולים או עינויים מהווה ניצול לרעה של מערכת אכיפת החוק לכוח הנתון בידיה ויביא בהכרח לפגיעה קשה באימון הציבור במערכת זו.

70. לציבור יש אינטרס כי רשויות אכיפת החוק יחקרו ויעמדו לדין עבריינים, אולם על החקירה להיות ראויה וסקופה ללא מעשים שיש בהם לערער את אימון הציבור:

"חברה דמוקרטית, שוחרת חופש, אינה מוכנה שחוקרים ישתמשו בכל האמצעים על מנת לחשוף את האמת. "דרכי החקירה המשטרית הנהוגה במשטר פלוני" – ציין השופט לנדוי "הן בבואה די נאמנה של טיב המשטר כולו" (ע"פ 264/65 ארצי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד כ(1) 225,232). **לעתים מחיר האמת הוא כה גבוה שחברה דמוקרטית אינה מוכנה לשלמו** (ראו ברק, "על המשפט, שיפוט ואמת", משפטים כ"ז 11, 13 (תשנ"ו)) [הדגשה לא במקור].

בג"צ העינויים, עמ' 835

71. **בבג"צ העינויים** הובהר חד משמעית ופה אחד, כי עינויים /או התעללות /או יחס אכזרי /או בלתי אנושי כלפי עצורים אסורים באיסור מוחלט משפטית ואינם

מקובלים חברתית. כן נקבע בנוסף, כי שימוש באלימות בחקירה עשוי להטיל על החוקר אחריות פלילית ומשמעית (שם, עמ' 836).

72. לא זו בלבד שעובדת היותם של החשודים בביצוע העבירות, אנשי מרות ומי שאחראים על אכיפת חוק, אין בה כדי למנוע פתיחת חקירה פלילית נגדם, אלא שההפך הוא הנכון (לאור החומרה במעשים המיוחסים להם ולאור מעמדם החובה לחקור מקבלת משנה תוקף).

ח. הימנעות מחקירה פוגעת בזכות הבסיסית לחופש מפני עינויים ו/או התעללות:

73. לית מאן דפליג שהמשפט הישראלי, במיוחד בעקבות חקיקת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו ובצל פסיקתו התקדימית של בית משפט נכבד זה בבג"צ העינויים- בג"צ 5100/94 הוועד הציבורי נגד עינויים בישראל נ' ממשלת ישראל, נג(4), 817 (1999), הכיר במוחלטות האיסור על עינויים ו/או יחס אכזרי ו/או בלתי אנושי (להלן: "התעללות") כלפי עצור וכן בזכותו המוחלטת של עצור להגנה מפני מעשים אלה. זכות זו נגזרת מהזכות החוקתית לשלמות גופנית ונפשית ומהזכות לכבוד.

74. כאמור, בית משפט נכבד זה, פסק בעניין זה בבג"צ העינויים, כלהלן:

"חקירה סבירה היא חקירה ללא עינויים, ללא יחס אכזרי או בלתי אנושי כלפי הנחקר, וללא יחס משפיל כלפיו. חל איסור על שימוש "באמצעים ברוטלים ובלתי אנושיים" במהלך החקירה (ד"נ 3081/91 קוזלו נ' מדינת ישראל (14), בעמ' 446). כבוד האדם הוא גם כבודו של האדם הנתון לחקירה (השוו: בג"ץ קטלן נ' שירות בתי הסוהר [15], בעמ' 298; עע"א 4463/94 גולן נ' שירות בתי הסוהר [16]). מסקנה זו עולה בקנה אחד עם המשפט הבינלאומי ההסכמי-אשר ישראל צד לו - האיסור על שימוש בעינויים *torture* ב"יחס אכזרי" *cruel inhuman treatment* וב"יחס משפיל *degrading treatment*. איסורים אלה הם "מוחלטים" אין להם "חריגים", ואין בהם איזונים, אכן, אלימות כלפי גופו או נפשו של הנחקר אינה מהווה אמצעי סביר בחקירה. שימוש באלימות בחקירה עשוי להטיל על החוקר אחריות פלילית ומשמעית" (עמ' 836) [ההדגשה אינה במקור]

75. לאחרונה, שב בית המשפט הנכבד והדגיש את מוחלטות האיסור על עינויים ו/או יחס אכזרי ו/או בלתי אנושי ו/או משפיל כלפי עצור ובמיוחד את החובה המוחלטת לשמור על כבוד העצור בחקירה, בבג"צ 7195/08 אשרף אבו רחמה נ' תא"ל אביחי מנדלבליט, הפרקליט הצבאי הראשי (טרם פורסם) שניתן ביום 1/7/09 (להלן: "פרשת אבו רחמה") מפיה של כבוד כב' השופטת פרוקצ'יה:

"... במסגרת חקירה נאסר על הפעלת עינויים, נאסר על יחס אכזרי ומשפיל כלפי עצור, והשמירה על כבוד האדם היא קו מנחה בהתנהלות חקירה מכל סוג שהוא. האיסור על מעשי אלימות פיסיים או נפשיים הוא מוחלט."

76. הלכה מושרשת היא, הזכות לכבוד אינה נשללת מאדם כאשר חירותו נלקחת ממנו, וכי חומות הכלא אינן מפרידות בין העצור לבין כבוד האדם, שכן אף אם החופש נשלל מהעצור, צלם האדם לא נלקח ממנו" (ראו: בג"צ 355/79 קטלן נ' שרות בתי הסוהר פד"י לד(3) 284 (1980)).

77. פגיעה גופנית ונפשית בנחקרים עומדת בניגוד מוחלט להוראות סעיף 2 לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו: "אין פוגעים בחייו, גופו או כבודו של אדם באשר הוא אדם":

"מ'כבודו של האדם ו'חירותו' ניתן להסיק זכויות שונות הקשורות להליך של החקירה, המשפט והענישה. אין לאפשר דרכי חקירה שבה הופך האדם לאמצעי סיפוק מידע, אין לאפשר חקירה השוללת מאדם את זהותו כאדם, ואין לאפשר ענישה הפוגעת באנושיותו של הפרטי". א. ברק, פרשנות במשפט – פרשנות חוקית, בעמ' 422 (1994)

78. יוצא, אפוא, שהימנעות מחקירתם של חוקרי השב"כ המעורבים בחקירתה של העותרת כחשודים בביצוע מעשי עינויים ו/או יחס אכזרי ו/או בלתי אנושי ו/או משפיל, מהווה פגיעה קשה בזכותם הבסיסית של העותרת להגנה מפני עינויים ו/או התעללות ובזכותה החוקתית לשלמות גופנית, נפשית ולכבוד וכן, מהווים הפרה בוטה של החובה לחקור בשל התרחשותה של פגיעה כזו.

79. בענייננו, ההתנהגויות האלימות הבולטות כלפי העותרת מצד חוקריה, תוך כדי חקירתה במתקן החקירה במגרש הרוסים כפי שתוארו בפירוט בתלונתה, הינן מבחינה משפטית בגדר עינויים בשל ביצוען על ידי נציגי שלטון מתוך מטרה להשיג מידע כהגדרת המונח "עינויים" באמנה הבינלאומית נגד עינויים, יחס ועונשים אכזריים, בלתי אנושיים ומשפילים (1984) (להן: "אמנת העינויים").

80. לחלופין; ככל שחומרת המעשה בתלונה אינה מגיעה כדי עינויים של ממש, הרי שמדובר ללא ספק ביחס אכזרי ו/או בלתי אנושי ו/או משפיל, האסורים בהתאם לסעיף 16 באמנה נגד העינויים.

81. האיסור נגד עינויים ונגד יחס אכזרי, בלתי אנושי או משפיל הינו אחד מאותם עקרונות משפטיים נדירים, אשר זכו למעמד של משפט מנהגי, המחייב כל מדינה בעולם. איסור העינויים והיחס הבלתי-אנושי או המשפיל נכלל בגרעין הקשה של

זכויות האדם מהן לא ניתן לגרוע בנסיבות כלשהן; זאת למשל לצד איסור העבדות,
J. Oraa, **Human Rights in States of Emergency in** המלומד
International Law (Oxford: Clarendon) (בעמ' 95) (1992):

“These rights are so fundamental that they are considered to be not only customary international law but also norms of *ius cogens*.”

לעניין מעמדם המנהגי של איסורים אלה ראו גם:

- Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, U.N. G.A. Res. 62/148, prmb. (18 Dec. 2007), U.N. Doc. A/RES/62/148 (4 Mar. 2008).
- Nowak Manfred & McArthur Elizabeth, **The United Nations Convention Against Torture - A Commentary**, Oxford University Press, pp. 117-118 (2008).
- Garcia Michael J., "U.N. Convention Against Torture (CAT): Overview and Application to Interrogation Techniques" **Congressional Research Service**, p. 1 (2009).

82. כללי המשפט הבין-לאומי ההומניטארי, שהם הדין הבין-לאומי המסדיר את היחס לפלסטינים הנתונים תחת כיבוש, ובכללם לעצורים ונחקרים, מעגנים את ההגנה מפני עינויים ומפני כל יחס של השפלה והתעללות. תחולת המשפט הבינלאומי ההומניטארי בשטחים הכבושים הוכרה זה מכבר בפסיקות חוזרות ונשנות של בית משפט נכבד זה.

ראו:

- בג"ץ 1661/05 **המועצה האזורית חוף עזה ואח' נ' כנסת ישראל ואח' פ"ד** נט(2), 481, עמ' 559 (2005).
- בג"ץ 3239/02 **מרעב נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה והשומרון**, פ"ד נז(2) 349, עמ' 365-366 (2003).
- בג"ץ 393/82 **ג'מעית אסכאן אלמעלמון נ' מפקד כוחות צה"ל**, פ"ד לז(4), 785, עמ' 792-794 (1983).

83. לא זו בלבד שעינויים ו/או יחס אכזרי ו/או בלתי אנושי ו/או משפיל אסורים באיסור מוחלט בסעיף 3 המשותף לארבעת אמנות ג'ניבה וכן בסעיפים 27, 31, 32 לאמנת ג'ניבה הרביעית, אלא שהפעלת עינויים או יחס בלתי אנושי מסווגת כאחת ההפרות החמורות של אמנה זו, ומוגדרות בסעיפים 146-149 לאמנה כפשעי מלחמה. הוראות האמנה מטילות אחריות פלילית אישית הן על המבצע והן על נותן הפקודה, ואם החשודים במעורבות בעינויים לא יובאו לדין בישראל הרי שהוראות האמנה מביאות בסופו של יום להטלת סמכות שיפוט אוניברסאלית. גם ערכאת הערעור של בית הדין הבינלאומי המיוחד לבחינת הפשעים שבוצעו ביוגוסלביה לשעבר קבעה כי

האיסורים הכלולים בסעיף 3 המשותף, והחלים גם בעימות מזוין, הם דין מחייב ומהווים חלק מהמשפט הבינלאומי המנהגי. כן קבע בית הדין כי איסורים אלה מטילים אחריות פלילית אינדיבידואלית מכוח משפט העמים המנהגי.

- Prosecutor v. Tadic, Case No. IT-94-1-AR72, A.Ch. 2.10.1995, para. 134.

84. האיסור נגד עינויים ונגד יחס אכזרי, בלתי אנושי או משפיל מעוגן אף במשפט זכויות האדם הבינלאומי. **האמנה בדבר זכויות אזרחיות ופוליטיות**, שנכנסה לתוקף בשנת 1976 ואושררה בידי ישראל בשנת 1991, מעגנת את האיסור המנהגי המוחלט להעמיד אדם בפני עינויים או בפני יחס או עונש אכזריים, בלתי אנושיים או משפילים. האמנה קובעת כי לא ניתן לגרוע מאיסור זה, אף לא בשעת חירום כללית המאיימת על חיי האומה (שילוב של סעיפים 7 ו-4 (2) לאמנה). סעיף 10 לאמנה הנ"ל מדגיש ביתר שאת את חובת המשיב לנהוג בנחקרים ברוח אנושית ותוך התחשבות בכבודם בשל שלילת חירותם.

85. כעשור מאוחר יותר, בשנת 1987, נכנסה לתוקף האמנה נגד עינויים ונגד יחס **ועונשים אכזריים, בלתי אנושיים או משפילים** (להלן: "**האמנה נגד עינויים**"), אשר במסגרתה הסכימו אומות העולם, וישראל בכללן, לעגן בכללים את מימוש האיסור המוחלט והמנהגי נגד עינויים ונגד כל יחס אכזרי ו/או בלתי אנושי ו/או משפיל. האמנה נגד עינויים באה לחזק את ההגנות המנהגיות הקיימות במשפט הבינלאומי.

86. אף האמנה מחייבת לחקור חשד לעינויים ו/או התעללות באופן מייד, יעיל, עצמאי, מקצועי, פומבי וללא משוא פנים:
סעיף 12 לאמנה קובע:

"כל מדינה חברה תבטיח כי רשויותיה המוסמכות יערכו חקירה ללא דיחוי וללא משוא פנים, כל אימת שיש בסיס סביר להאמין כי בוצע מעשה עינוי בשטח שבסמכותה השיפוטית".

סעיף 13 לאמנה קובע:

"מדינה חברה תבטיח כי אדם הטוען כי הועמד בפני עינויים בשטח כלשהו שבסמכותה השיפוטית, זכותו להתלונן אצל רשויותיה המוסמכות, ולגרום לכך כי מקרהו ייבדק על ידן ללא דיחוי וללא משוא פנים. יינקטו צעדים להבטיח כי המתלונן והעדים יהיו מוגנים מפני עינויים, או הפחדה כתוצאה מתלונות או ממסירת מידע."

87. בהקשר זה קבעה הוועדה נגד עינויים כי **לגורמי אכיפת החוק לא יכול להיות שיקול דעת לגבי החובה לחקור**, שכן זה יעמוד בסתירה חזיתית ללשונו ולרוחו של סעיף 12 לאמנה. כך לדוגמה קבעה הוועדה לגבי מערכת התביעה בבורונדי:

”על המדינה החברה לשקול יצירת חריג לשיטה הנוכחית, שעל פיה יש שיקול לדעת לגבי העמדה לדין, כך שיעלה בקנה אחד עם לשונו ורוחו של סעיף 12 לאמנה, ולהסיר כך ספק בנוגע לחובת הרשויות המוסמכות ליזום חקירות בלתי תלויות, באופן שיטתי וביוזמתן, בכל המקרים שבהם יש יסוד מוצק להאמין שמקרה של עינויים אכן התרחש.”

ראו :

Conclusions and recommendation of the Committee against Torture:Burundi

UN Doc. CAT/C/BDI/CO/1 20,(2006)

88. את החובה לחקור אפשר למצוא גם בהמלצותיו של הדווח המיוחד מטעם האו"ם לענייני עינויים, שעל פיהן יש לחקור כל טענה והאשמה הנוגעת לעינויים, ואף להשעות את החשודים בביצוע העבירה, אלא אם החשד כנגדם נראה בלתי מבוסס באופן ברור.

ראו :

Economic and Social Council Report of the Special Rapporteur on the Question of Torture, Mission to Uzbekistan,UN Doc.E/CN.4/2003/68/Add.2,3 Februaey 2003,para.70(f)

89. הסטנדרטים המיוחדים הנדרשים בחקירת עבירות עינויים ו/או יחס אכזרי ו/או משפיל ו/או בלתי אנושי סוכמו ונקבעו על ידי האו"ם בפרוטוקול איסטנבול (אשר הוגש לנציבות זכויות האדם של האו"ם ביום 9/8/99) והם אוגדו לכדי מדריך מקיף שגובש לאחר שלוש שנות מחקר ע"י 75 מומחים ידועי שם מתחום המשפט, הרפואה וזכויות האדם, לרבות מומחים מישראל:

Manual on the Effective Investigation and Documentaion of Torture and Other Cruel' Inhuman Or Degrading Treatment or Punishment

90. המדריך אינו מתיימר לקבוע את הסטנדרטים המקסימאליים אלא את הסטנדרטים המינימאליים שחובה לקיים בחקירה ותיעוד של עינויים. על פי מדריך זה מוטלות החובות הבאות :

- א. על המדינה להבטיח כי תלונות על עינויים ו/או יחס אכזרי ו/או יחס משפיל ו/או בלתי אנושי ייחקרו בצורה מיידית, מדויקת, ואפקטיבית, הגם בהעדר תלונה רשמית.
- ב. על החוקרים להיות עצמאיים, מקצועיים וחסרי פניות.
- ג. על המדינה להבטיח את חופש הפעולה שלהם במהלך החקירה וגישה מלאה לכל מקורות המידע.
- ד. על החקירה לעמוד בסטנדרטים המקצועיים ביותר וחובה לפרסם את ממצאיה בציבור.
- ה. על המדינה להקצות לחוקרים את כל המשאבים האמצעיים והטכניים הנדרשים לעריכת חקירה אפקטיבית.
- ו. על המדינה להעביר מתפקידם את החשודים, ככל שיש בידם כוח או שליטה, ישירה או עקיפה, על המתלוננים ובני המשפחה.
- ז. על החוקרים ליידע את המתלוננים ובאי כוחם בכל התפתחות בחקירה או שימוע שיערך בסוגייה.

פרוטוקול אסטנבול פורסם במלואו באתר האינטרנט של נציבות זכויות האדם של האו"ם:

<http://www.ohchr.org/english/about/publications/docs/8istprot.pdf>

91. לא זו אף זו, הוראות אמנת ג'נבה הרביעית מטילות אחריות פלילית אישית הן על המבצע והן על נותן הפקודה, ומביאות בסופו של יום להטלת סמכות שיפוט אוניברסאלית. גם ערכאת הערעור של בית הדין הבינלאומי המיוחד לבחינת הפשעים שבוצעו ביוגוסלביה לשעבר קבעה כי האיסורים הכלולים בסעיף 3 המשותף, והחלים גם בעימות מזוין, הם דין מחייב ומהווים חלק מהמשפט הבינלאומי המנהגי. כן קבע בית הדין כי איסורים אלה מטילים אחריות פלילית אינדיבידואלית מכוח משפט העמים המנהגי.

- Prosecutor v. Tadic, Case No. IT-94-1-AR72, A.Ch. 2.10.1995, para. 134.

92. מדינת ישראל, מחויבת על פי הסעיפים 146-147 לאמנה ג'נבה הרביעית, לחפש את האנשים שביצעו את ההפרות ולהעמידם לדין.

סיכום

93. על המשיב 1 מוטלת החובה להפעיל את סמכותו לפי סעיף 1ט49.א) לפקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971 ולהורות למחלקה לחקירת שוטרים לקיים, לאלתר, חקירה פלילית נגד חוקרי השב"כ המעורבים בחקירתה של העותרת, בדבר חשדות כבדים לשימוש בעינויים ו/או בהתעללות ו/או יחס אכזרי ו/או משפיל כלפיה, לרבות עבירות לכאורה על חוק העונשין, תשל"ז-1977.

94. כך עולה ומתחייב ממהות הסמכות שהוקנתה למשיב 1 כדין; ממשמעות ומהיקף החובה המוטלת על המשיב לאכיפת החוק; מחומרת העבירות לכאורה המיוחסות לחוקרי השב"כ; מעניינו הרב של הציבור להגיע לחקר האמת, ליישום עקרון שלטון החוק וטוהר החקירה; מהפגיעה החמורה בזכות החוקתית לשלמות גופנית, לכבוד ובזכות להגנה מפני עינויים ו/או התעללות ו/או יחס אכזרי ו/או משפיל כלפי נחקרים, הן על-פי המשפט הישראלי והן על-פי המשפט הבינלאומי.

95. על המשיבה 2 מוטלת החובה לפתוח בחקירה פלילית נגד הסוהרים המעורבים בתקיפתה של העותרת בעת חקירתה במתקן החקירה "██████████", ואשר כתוצאה מהם היא הזדקקה לטיפול רפואי. בכלל זה החקירה אמורה להתייחס ליחס האכזרי העולה עד כדי תקיפה שהופעל נגד העותרת בעת היותה חולה ונטולת כוחות וגרירתה באזיקים לעבר המרפאה והשלכתה על הרצפה; אי אספקת תרופות ואוכל התואם את מצבה הבריאותי, אשר הביאו להתדרדרות קשה במצבה הרפואי עד שהקיא דם; תנאי מעצר קשים, בלתי סבירים ומשפילים העולים כדי יחס בלתי אנושי ומשפיל, לרבות מניעת שינה מכוונת.

לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא מלפניו צו על תנאי כמבוקש, ולאחר קבלת תשובה המשיבים להפכו למוחלט.

כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיבים את הוצאות העותרים, לרבות הוצאת שכ"ט עו"ד.

ירושלים ה- 19 לפברואר שנת 2012.

מאיסא אבו סאלח-אבו עכר, עו"ד

ב"כ העותרים